

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide «Danica» dan poprej.

Tečaj LI.

V Ljubljani, 9. septembra 1898

List 36.

Zaslužno delo kristjanovo.

(Dalje)

Vdeležuješ se dalje dobrih del drugih, ako jih k temu opominjaš, vspodbujaš, vabiš, ali če jim zapoveš ali jih zagovarjaš. zlasti pa, ako pri dobrem delu tudi sam pomoreš. Vidiš n. pr. ubozega, zapuščenega otroka; sam mu ne moreš priskrbeti dobre vzgoje, toda ti greš h kaki poštini družini ter jo prosiš in vspodbujaš, naj vzame otroka k sebi ter ga s krščansko vzgojo otme pogubi. Ako družina to stori, glej, si ti bistveno pomagal rešiti otroka. Ker ima družina radi tega več truda in dela, bode imela tudi večje plačilo pred Bogom; ali tudi tebi ne odide plačilo, ker je dobra vzgoja tudi tvoje delo. Ta nauk o tujih krepostnih delih si dobro zapomni; tako se na lahek način moreš vdeležiti plemenitih, Bogu dopadljivih del drugih ljudij, pred vsem pa najplemenitejšega dela, ki se vrši vsak dan na zemlji, delo Boga-človeka v sv. maši.

To bomo sedaj natančneje premislili najprvo v primeri. Recimo, v kaki družini je otrok jako nevarno bolan, ali mora delati kak važen izpit. Oče pa se Bogu zaobljubi, da bi daroval župni cerkvi tisoč goldinarjev, ako bi pomogel otroku: da bi si bil tem bolj gotov, izpolni takoj obljubo, gre k župniku in mu izroči denar, da ga porabi za službo božjo. V toliko je žrtva in obljuba še-le delo očeta samega, otroku v korist.

Zdaj naj pa pove oče otroku o svojem dvojnem dobrem delu. Ako se otrok veseli, da njegov oče tako Boga časti, ako mu odobrava, ga zahvali in ga celo prosi za to, tedaj se otrok gotovo vdeleži dobrega dela očetovega, in dobro

delo je že njegovo. Pa vzemimo stvar drugače. Oče naj bi rekel: „Otrok! glej teh tisoč gld. podarim tebi, da jih sam daruješ z menoj Bogu v svoj blagor; zaobljubi se in nesi denar župniku, da ga porabi on v kako bogoslužno delo“. Otrok stori vse; stori obljubo in jo takoj tudi izpolni ter nese denar dušnemu pastirju. To je sedaj prav gotovo tudi obljuba in žrtva otroka samega, četudi ni denarja sam pridobil, temveč ga je dobil od očeta v dar.

Zdaj pa ta vzgled porabimo v naši zadevi. Mi kristjani smo vsi skupaj jedna sama velika družina. Glava cele družine je Bog-človek Jezus Kristus; mi vsi smo njegovi otroci in tovariši, pa nas tarejo tisočere potrebe na svetu. Naš hišni oče pa pride v sv. maši k nam in med nas, in on ne samo prisrčno moli k svojemu nebeškemu Očetu za naš blagor, temveč se po mašnikovih rokah sebe samega daruje kot živo daritev za našo hvalo, zahvalo, spravo in obilno prošnjo. V toliko je sv. maša daritev Kristusova. Kako pa postane tudi tvoje delo, tvoja žrtev? S tem, da se je vdeležiš, kar se zgodi na več načinov.

Najprvo se je vdeležiš, če s svojo voljo pritrjuješ. Ako n. pr. zaslišiš zvon k maši ali povzdigovanju in misliš, da daruje Odrešenik sedaj najvzvišenejšo, Bogu najdopadljivejšo daritev, in se pri tem v srcu veseliš, da se Bog tako povečuje, glej, že imaš svoj delež pri sv. daritvi. Drugič boš imel še večji delež pri nji, ako greš k maši in med mašo pobožno moliš, Gospoda Boga povečuješ, hvališ, se mu zahvaljuješ, ga prosiš odpuščanja in drugih milostij, in te svoje molitve k daritvi Kristusovi položiš na oltar, da

jih združi s svojo daritvijo. V tem slučaju daruješ že prav gotovo svojo daritev.

Še prav posebno pa postane daritev Kristusova tvoja daritev, če njega samega daruješ. Saj pride Zveličar samo radi tega na oltar, kakor bi ti rekel: „Tukaj sem, in želim, da se darujem za te; vzemi me torej in daruj me nebeškemu Očetu“. Torej stori to ljubi kristjan pri in po povzdigovanju: tedaj reci in govori: „Glej! nebeški Oče, tukaj ti darujem po mašnikovih rokah tvojega sina, da se spravim s teboj in te prosim nadaljnih milostij.“ Ravno po tej daritvi sv. maše storiš Kristusovo daritev v pravo svojo daritev.

Tako meni tudi sv. cerkev v mnogih mašnih molitvah. kjer govori mašnik, da ne daruje te daritve on sam, temveč tudi verniki. Pri „Orate fratres“ opominja zbrano ljudstvo: „Bratje, molite, da bode moja in vaša daritev dopadljiva pred Bogom vsemogočnim Očetom!“ In takoj po svetem povzdigovanju moli: „Mi, o Gospod, tvoji služabniki, kakor tudi tvoje sveto ljudstvo, darujemo tvojemu vzvišenemu veličanstvu čisto daritev, sveto daritev, neomadeževano daritev.

Torej tudi ti, ljubi kristjan, daruješ to daritev, ako slaviš to sveto skrivnost združen z mašnikom: Gospod Kristus je tudi tvoja daritev. O nekem pobožnem angleškem kralju pripovedujejo, da se mu je dovolilo po posebni milosti, da je smel pri povzdigovanju, ko je vzdignil mašnik z rokami sv. hostijo kviško, prijeti ga za roke in tako ž njim vred Boga povzdigniti. Tudi sedaj mora pri slovesni sv. maši diakon pri darovanju vina podnožje keliha ali pa desno roko mašnikovo podpreti pri čemur oba molita: „Mi ti darujemo, o Gospod, kelih zveličanja“ itd. Gotovo bi bilo tudi tebi ljubo, če bi mogel tudi ti kaj takega storiti; gotovo bi si mislil v srcu prav živo, da tudi ti v resnici z mašnikom in po svojih rokah daruješ presveto daritev, da je to tudi tvoja daritev. Ker pa nisi niti diakon, niti tako pobožen kralj, moreš storiti ipak to pri vsaki maši z dušnimi rokami z vernim razumom in pobožno voljo. Bog že vidi, in to je dosti.

Kako sveta in kako dopadljiva je Bogu ta tvoja daritev, bomo premišljali prihodnjč.

(Konec prihodnjč.)

Recimo dve tri o popolnosti.

(Dalje.)

Taki izdihljaji mnogo pripomorejo, da ima človek vedno Boga pred očmi in ga prav nič ne motijo v izpolnjevanju vsakdanjih dolžnostij. Po-

božni izdihljaji so pa tudi koristni, ker v srcu našem goje bogoljubnost, koja prouzročuje, da smo pripravi delati dobro, a varovati se zla, a ob enem branijo tudi, kakor trdi sv. Ivan Zlatousti, hudobnemu duhu vstop v srce naše. Ako hočemo, da je voda gorka, ni dosti, da jo le jedenkrat približamo ognju, ampak imeti jo moramo več časa pri ognju, ker sicer se kmalu ohladi; prav tako tudi ne zadostuje, da samo zjutraj vzbudimo v srcu svete občutke, ampak moramo jih večkrat na dan približevati k ognju ljubezni t. j. k Bogu.

Opravljaajoči posel poklica svojega, treba se večkrat spominjati Boga in izreči, da pri tem ne iščemo koristi svoje, ampak, da želimo pri vseh delih svojih vršiti voljo božjo. Delujoči v tem smislu, spreminjamo tudi najbolj navadna opravila v zlato svetega in za nas zaslužnega dela. Naj potem delamo, ali spimo, ali jemo, ako v tem izpolnjujemo voljo božjo, da nam vsa ta dela napravi zaslužna in Bog nam je potem v nebesih povrne z večnim plačilom. Na ta način bomo tudi zmerom imeli Boga pred očmi.

Še laže moremo z Bogom zjedinjeni biti, ako se mej delom včasih odtegnemo za nekoliko minut ljudem in poiščemo kak samotni kotiček v hiši. Se ve da kaj takega posebno lahko storé redovniki in redovnice, katere žive po svojih celicah. Pa tudi mej svetom živeči ljudje, posebno pa ženske, lahko večkrat na dan zapuste za kratek čas svoje vsakdanje opravilo in potem se čisto posvete Bogu in se takorekoč ž njim pogovarjajo. „Popeljal ga bodem v samoto in bodem govoril srcu njegovemu“. „Ducam eum in solitudinem, et loquar ad cor ejus“. (Oses, 5, 14.) Pa tudi živeči sredi šumnega sveta, v društvu svojih domačih, lahko občujemo z Bogom v notranjem svojem s tem, da pošljemo večkrat kak izdihljaj proti nebu. One pobožne duše, ki se navadijo na take izdihljaje imajo Boga vedno pred seboj in to je tako važno, da se ne sme nikoli opustiti. V času, ko ima človek mnogo opravila, se more oprostiti od premišljevanja, Boga pa mora imeti vedno pred očmi, ker sicer gotovo opesha na težavnem potu k popolnosti.

Zato se pa ni treba čuditi, če cerkveni učitelji tako zelo priporočajo izdihljaje in če jih više cenijo nego-li dolge molitve. V tacih se človek utruja in se jih naveliča, a potem pride hudobni duh in ga skuša za se pridobiti. Tako se bere v življenjepisu sv. Bernarda, da je mej delom neprenehoma pogovarjal se z Bogom, ne da bi zanemarjal svoje opravilo. In sv. Ivan Zlatoust piše: „Naj mi ne reče nijeden od onih, ki žive mej svetom, da ne more cel dan moliti.

More to storiti in sicer prav lahko. Bodi kjerkoli, povsodi si lahko postaviš svoj altar. Če tudi ne pripogibaš kolena svojega in dasi ne stezaš rok svojih proti nebu, da le povzdigneš duha svojega v goreči molitvi, opravil si popolno molitev. In ako si v kapeli, moli; in kjerkoli si, moli. Ti sam si tempelj, ne išči prostora. Bog je zmirom blizu". Gotovo naš svetnik tu ne misli, da imajo recimo trgovci, rokodelci in drugi cel božji dan moliti, ker to jim je nemogoče, ampak da naj sredi svojega dela večkrat obračajo srce svoje k Bogu v kratkih in pobožnih izdihljajih. Osebe, ki so rade raztresene, naj imajo v bližini svoji podobice Izveličarja ali Matere božje, da se lože spominjajo na pričujočnost božjo. Ako pa kedo nikakor ne more priti do tega, da bi se pri izvrševanju svojih vsakdanjih opravkov spominjal Boga, je to gotovo znamenje, da v duši svoji še nima ni iskric ljubezni božje, kajti kedor koga ljubi, gotovo nanj rad in pogosto misli. —

Zakrament sv. pokore pripomoček k popolnosti.

Sedmi pripomoček k popolnosti je zakrament sv. pokore. Kedor hoče pridobiti si duha Kristusovega t. j. kedor želi priti k popolnosti, treba da se v pogostni izpovedi očisti svojih grehov in svojih nepopolnosti. Čistost srca je zadnja stopinja na stopnicah, ki nas vodijo k popolnosti, k ljubezni, dokler se ne oslobodi naša duša vseh pomanjkljivosti, dokler ni popolnoma čista. Tako čistost pa dobimo v zakramentu sv. pokore, zato je ta potreben vsem onim, ki so na potu popolnosti.

Ne misli pa, bogoljubni bralec, da Bog zahteva od tebe tako čistost, da bi ti bil brez vsacega tudi najmanjšega greha. Ne, le Kristus in prečista njegova Mati bila sta brez vsacega tudi najmanjšega greha, vsi drugi več ali manj grešimo. Vsaj pravi sv. Jakob, da v marsičem vsi grešimo (pogl. 3, 2.). Sv. Tomo pravi, da se moremo varovati vsacega malega greha posebej, vseh pa ne. Kaj nam je storiti? Pred vsem paziti moramo, da se varujemo, kolikor mogoče vsacega, tudi malega greha. Kakor hitro pa vidimo na sebi kak pregrešek, moramo se takoj očistiti v zakramentu sv. pokore. Razvidno je tedaj in dosti jasno, kako potrebna je pogostna izpoved vsem onim dušam, ki hrepene po popolnosti. Noben lug ne očisti tako lepo vmazanega perila, kakor očisti sv. izpoved duše naše. V zakramentu sv. pokore koplje se duša grešnikova v krvi nebeškega jagnjeta Kristusa in postane bolj bela nego sneg.

(Dalje prihodnjič.)

Zgodovina Marijinega Celja.

(Spisal dr. Anton Medved.)

(Dalje.)

Sčasoma so zvedeli za to podobo pastirji na sosednih gorah. Polagoma pridejo tudi oni s svetim strahom pred njo; milo se ozirajo na nebeško Mater, o kateri jim je menih že toliko lepega in ganljivega pravil. Pred njo začne duhovnik razlagati sv. vero, jih vnema k odkritosrčnemu, čistemu češčenju Marije Device. Takrat so bila ondi ganjena prva srca in iz oči so tekle prve solze, zveste oznanjevalke vroče ljubezni do Marije.

Pozneje je napravil vneti duhovnik lesen oltarček in postavil nanj Marijino podobo.

To je tista podoba, ki je še dandanes v srebrnem oltarju sredi cerkve marijinoceljske, to je podoba milosti in vsmiljenja, h kateri roma pobožno ljudstvo v toliko neštetihi trumah.

To je oni dar opata Otona VII. neznanemu menihu.

Pred vhodom v zakladnico je še sedaj obširna slika, ki predočuje dogodek, kako duhovnik-menih potovaje v te kraje sliko nese. Pod sliko je sledeči, priprost, a pomenljiv napis.

Pobožen duhovnik, poslan od Otona VII., opata v Št. Lambertu, potuje z milo Marijino podobo v Celje, da bi tu nevednemu ljudstvu oznanjeval krščanski nauk; zato si je postavil hišico in za ljubo Marijino podob oltar. 1157.

K podobi prihajalo je vedno več ljudi. Romanje se je pričelo. Posamezni pastirji popustili so svoje visoke, zelene planine, nastanili so se blizu Marijinega oltarja, okrog duhovnikove kočice, sezidali so si stanovanja, posekali sem ter tje gozde — to je bil začetek trga Marijinega Celja in krasne njegove okolice.

Menih je bil z mučnim delom preobložen, pridigoval je neumorno, delil svetotajstva, postal je slaven in obče spoštovan dobrotnik celemu okraju. Kako dolgo je blagodejno deloval, kedaj je umrl prezaslužni mož, ni dognano, ker so se skoraj vse listine s starodavnimi poročili pogubile v groznih požarih, ki so večkrat Marijino Celje skoraj popolnoma pokončali.

Marijino svetišče zaslovelo je od leta do leta bolj. Glas njegov razširil se je hitro po gornjem Štorskem, kmalu je prošnil tudi v druge sosedne dežele. Ljudje jamejo v velikih množicah tjekaj prihajati. Marijino Celje postane sloveča božja pot.

Posebne pomena za Marijino Celje je leto 1200. Zakaj, pove ti ta-le dogodka: Vratislav, mejni grof na Moravskem, in njegova žena, bila sta že več let hudo bolna. Nikjer ni bilo po-

moči, vsa zdravila so bila zastonj; zdravniki so obupali na okrevanju. Nekega dne pa grof sladko zaspi; v sanjah se mu zdi, da ga nekdo opominja, naj se celjski Mariji priporoči. Ko se prebudi, pove vse to svoji ženi in zdravnikom. Vsled tega se oba neozdravljiva bolnika priporočita Mariji, zaobljubita se, da, če bosta ozdravela, hočeta romati v Marijino Celje in se pred milostno podobo zahvaliti za neizmerno dobroto. In res! Česar ni mislil in upal nikdo, najmanj pa skrbni zdravniki, se zgodi: oba poponoma okrevata, kmalu sta zdrava. Nemudoma gresta na božjo pot, peš priromata pred Marijino podobo, kjer z neizrekljivo ganljivostjo in vdanostjo zahvalita Marijo za čudapolno ozdravljenje. V vedni spomin sezidala sta nad Marijino podobo kamenito kapelico, ki še zdaj stoji sredi cerkve marijinoceljske, to je ista kapelica, v kateri je že imenovani srebrni oltar.

Tri slike se še sedaj hranijo v cerkvi, na katerih je naslikana ta pripoved. Prva slika nosi napis:

Vratislav, mejni grof moravski, in žena njegova, Neža, že tretje leto na vseh udih bolna ležita; zaupno kličeta k Mariji in sv. Vavracu, kateri se njima v sanjah prikaže, ju potolaži, da je molitev vslišana in ju opomni, da naj se v Marijinem Celju osebno zahvalita. 1200.

Kaj druga podoba pomeni, pove njen sledeči napis:

Vratislav in Neža iz spanja se prebudivši vstaneta zdrava, odideta takoj na neznan pot v Marijino Celje in se zgubita od prave poti. Angelj v romarski postavi ju pa poduči. 1200.

In tretjo podobo razloži ravno tako že sam napis:

Vratislav, mejni grof moravski, po opravljenem romanju v Marijino Celje, sezida v najvdanejšo zahvalo za prejeto zdravje novo kapelico. 1200.

Kapelica je pozidana nad koreninami onega drevesa, na katerem je bil pobožni menih prvotno obesil Marijino podobo. Ko so l. 1727. postavili sedanji, zelo dragoceni srebrni oltar, so bile še videti omenjene korenine. Sedaj so z zidovjem pokrite.

Mejni grof Vratislav je storil še več dobrot Marijinemu Celju. Postavil je velike šotore za prenočevanje mnogobrojnih romarjev, tik kapelice pa je začel zidati veliko cerkev marijinoceljsko.

Po njegovem prizadevanju zaslulo je Marijino Celje posebno po Moravskem in Češkem. Ti sočeri romarji iz obeh dežel so vsako leto obiskali milostno podobo. Zanimivo je, da je prva velika procesija, ki je prišla v Marijino Celje,

bila iz slovanskih pokrajin; leta 1200 so namreč duhovniki iz moravskega mesta Znojma prvi z veliko procesijo tjekaj priromali.

Slava Marijinega Celja je nenadno in hitro rasla. Po vsej današnji Avstriji so zasloveli čudeži, ki so se zgodili na priprošnje celjske Marije. Romarjev prihajalo je vedno več; marsikdo si je štel v največjo srečo svojega življenja, da je le enkrat molil pred čudežno podobo v Marijinem Celju. Premnogi so se s svetimi obljubami zavezali, da bodo storili to božjo pot.

(Dalje prihodnjič.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Tomaja, 4. septembra 1898. Šolske sestre za vzgojo ženske mladine so prišle. Dne 25. avgusta jih je pripeljala častita mati Stanislava, prednica sester iz Maribora, za sedaj le tri, ki so: S. Gabriela Plohl, prednica naselbine in učiteljica ročnih del. S. Beatrika Tršavec podučuje I. razred 1., 2., 3. oddelek. S. Konstanca Vidmajer pa vodi gospodinjstvo.

Sprejem sester je bil slovesen. Fantje so napravili lep slavalok. Ko so se ob 10. uri pripeljale, jih je prvi pozdravil preč. gospod dekan M. Sila. Drugi jim je v imenu občinstva z vsemi načelniki zaklical „dobro došle!“ gospod nadžupan Anton Černe z načelnikom Tomajske vasi gosp. Anton Šoncem. Jedna deklica pa jih je v vezani besedi pozdravila v imenu ženstva. Streljali so pa, da se je kras tresel.

Po tem je velika množica v sprevedu sestre spremila v župno cerkev, kjer se jej je podelil blagoslov s presvetim Rešnjim Telesom, utemeljitelj zavoda pa je spregovoril nekaj besedij, koje pričujejo, da je v Tomaju konec razprtije.

Dne 1. septembra se je odprla nova dekliška šola z blagoslovom, o kojem se ne more drugače reči, nego da je bil presijajen.

Kdor hoče krasno dekliško redovniško šolo in združeno delavnico videti, naj pride v Tomaj! Veliko skrbi sem imel, hudi viharji so tulili okolu mene, da mi je bilo skoro obupati; ali našel sem obilno tolažila pri Vsegamogočnem v presvetem Rešnjem Telesu in pri plemenitih kristjanskih srcih. Zgradil sem s pomočjo milodarov krasno šolo in lepo stanovanje redovnicam (za tri) ter sem od početka do danes potrosil 5800 gld.

Redovnice so odprle šolo, namreč I. razred s 3 oddelki in delavno šolo. Kako ginljivo je videti, ko vsak dan po končanem poduku učiteljica v sprevedu pelje deklice pred sveto Rešnje Telo, da tukaj iz nedolžnih angeljskih src puhte kratke molitve za nebeški blagoslov sebi, svojim starišem in veledušnim dobrotnikom, ki so pomagali napraviti koristni zavod v najlepšem kraju cele Primorske.

Podpisani je ob času zidanja vsaki dan zidarje in delavce peljal pred sveto Rešnje Telo, moleč: „Presveto Srce Jezusovo!“ z odgovorom: „Bodi pozdravljeno!“ itd. Zato pa v vseh treh letih, ko se je delalo, ni bilo nobene nesreče, ampak očitni blagoslov nebeški se je razlival na delo in delavce od početka do zvršetka. In tako se nadejam, da On, ki je

dal začetek in je veliko vže izpeljal, bo zavodu tudi rast dal.

Zavodu je še prav zelo potreben oratorij t. j. molitvenica ali kapela. Molimo in molili bomo, da Mati Božja, sveti Jožef in posebno presveto srce Jezusovo zopet zbudi plemenita srca v pomoč. Vrla „Danica“ bo pa tudi za naprej milodare sprejemala ter priporočala.

Frere Urban.

Razgled po svetu.

Briksen. Za jubilejsko romanje v sv. deželo se je oglasilo toliko udeležencev, da ni mogoče vseh sprejeti.

Budapest. V rodbinski rakvi v Kis-Mártonu so pokopali 27. m. pred nekaj dnevi umrlega kneza Pavla Esterházy-ja. Po tridnevni bolezni je uropala smrt v najlepših letih moža, ki se je vedno in povsod pokazal vernega sinu sv. katoliške cerkve, bodisi za časa miru, bodisi v cerkvenopolitiških bojih. Bil je res zlat katolik in najboljši sin svoje domovine.

Schlierbach. Od 20.—22. avgusta so obhajali tridnevno, v spomin 800 let, kar obstoji njih glavni samostan Citeaux (r. Sitó). Cerkev in samostan so po moči okrasili. Praznovali so ta spomin s slovesnimi pridigami in sv. mašami. Lepo slavnost so zaljučili s procesijo. Pri sv. obhajilu je bilo do 1200 vernikov.

Katoliška cerkev v Srbiji. Kakor poročajo iz Belgrada, je biskup Strossmayer 1. t. m. odložil upravo srbske škofije. Novi upravitelj o. Ivan Dušić, iz reda frančiškanskega, katerega je poverila rimska stolica z oskrbovanjem srbskih katolikov, se je predstavil srbskemu naučnemu ministru ter prevzel posle. Katoliške zadeve oskrbujejo v Srbiji sedaj oo. frančiškani, ki so odgovorni neposredno verski propagandi v Rimu.

Srbija in Črnagora. Nasprotje med tema državama postaja vedno večje. V Srbiji ne dobi nikdo več potnega lista za Črnogoro in obratno v Črnigori ne za Srbijo. Obrenovića, Milan in Aleksander gledata temnimi pogledi na veliko prijateljstvo, ki se razvija mej Rusijo in Črnogoro in na prijateljske odnose med Negušem in drugimi balkanskimi vladarji. Očividno se pod pokroviteljstvom Obrenovićev razširja med Srbi sovražnost proti črnogorski upravi in dinastiji. Nedavno je izšla neka brošura z naslovom: „Krvave slike iz albuma Petrović Njeguševa doma“, v kateri se nečuveno sramoti črnogorska dinastija, in katera pozivlje Črnogorce, naj se otresejo svojega kneza ter stopijo pod zastavo Obrenovićev. Vspehi tega hujskanja ne bodo seveda nikaki, ker celo Srbi v kraljevini mrzijo Obrenovićevo gospodstvo, kamo-li bi želeli črnogorski in, kakor nekateri žele, celo bosenski Srbi svojim gospodarjem malovrednega Milana oziroma njegovega sina. To so pokazali nedavno Srbi v Stolcu, kjer so na stotine omenjenih brošur sežgali.

Rim. Povodom svojega godu obhajli so sv. Oče običajno pojedino v zasebni knjižnici, ki je trajala le tri četrt ure. Osební njihov zdravnik omejil je tudi število gostov, da ne bi vsled množice postala dvorana preveč soparna, kar bi gotovo škodovalo zdravju plemenitega starčeka. Prisotnih je bilo 15 kardinalov, prelati vseh činovnih redov, veliki mojster

in več vitezov malteškega reda, visoki dvorni dostojanstveniki, nekaj rimskih boljarjev in predsednikov katoliških društev in provincijal redemptoristov z nekaterimi redovniki. Ko so se usedli, predstavil je kardinal Gotti te redovnike sv. Očetu. Leon so red jako pohvalili in se domislili, kako so že pred 50 leti kot nuncij v Belgiji občudovali njihovo plodovito delovanje. Dasi se jih od začetka ni podalo v ono deželo več ko trije, narastlo je njihovo število v malih letih do 300. Na to so se pogovarjali sv. Oče o praznovanju 16letnice sv. mučenika Agapita, o njegovem življenji in kako so skušali prebivalci mesta Korneto ukrasti njegove kosti. Govor so obrnili na evharistiški kongres v Bruslju. Pogovarjali so se tudi s kardinalom Satolli-jem, ki je rojen v nadškofiji Perugia, o slavnosti, ki se bo v kratkem tam obhajala. Podobi matere božje so namreč tatovi ukradli zlato krono, sedaj ji hočejo novo krono postaviti na glavo. Sv. Oče so se še domislili, kako so nekdaj kot škof sami postavili krono, ki je sedaj ukradena; takrat je bil Satolli še mlad bogoslovec. „Rad bi še kako rekel o Braziliji, toda tri četrt ure, ki so mi jih dovolili, so že pretekli“. Njihovi svetosti izročili so na to še nekaj daril, potem so se podali v svoje sobe.

Kardinal Vincenc Vanutelli, odposlanec sv. Očeta k evharistiškemu shodu v Bruslju, se je vrnil in poročal Njihovi svetosti o svojem poslanstvu.

Škof Savojski msgr. Scatti je obiskal v Milanu zaprte uradnike, mej njimi duhovnika Don Albertarija, o katerem smo že večkrat pisali v tem listu. Škof je došel popolnoma nepričakovano; politiške oblasti niso stavile nikakih zaprek. Italijansko časopisje poroča o msgr. Bonomelli-ju, škofu Kremonskem, ki je znan kot odločen nasprotnik Don Albertarijev, da mu je sv. stolica vzela za osem dni oblast izvrševati cerkvena opravila, za mesec dni škofovsko oblast in osem dni naj bi delal duhovne vaje v kakem samostanu. Uradno se ta vest še ni preklicala.

Italija. Že večkrat smo govorili o pičlem dohodku italijanske duhovščine. Po postavi bi morale biti plačane italijanske fare vsaj s 400 gld., kar je vendar malo. V resnici pa je še danes v Italiji 3473 far, ki so plačane pod 250 gld. in 4162 ki ne dosežejo 400 gld. A da bi se vsaj na videz zdelo, da se postava spolnuje, došteje vlada k plači teh far, kar manjka, od onih ki so bolje plačane, kaj pa, le v uradnih izkazih. Navadno pripišejo kako posestvo, hišo, dostikrat posamezne, zelo oddaljene kose zemlje, pridigarske ustanove po 1 kroni itd. Cela postava o izboljšanju duhovniških plač je vredna domovine Macchiavelli-ja — služi le v to, da siplje kleru pesek v oči in ga nekoliko spoprijazni z vlado. Italijanska vlada ne napravi niti papirnatega verskega zaklada kakor v Avstriji iz razpuščenih samostanov — dasi je tudi prognala menihe in nune ali pa jih pusti stradati in revščino trpeti. Neverjetno je, kako trda se godi nunam v Italiji. Iz več samostanov jih seženo in natlačijo v jednega. Po francoskih dnevnikih prosi benediktinski prior iz Ligugé (r. Ligizé) Don François Chamard (r. Fransoá Samár) za podporo benediktinkam sv. Agate v Spoletu. Ta nekdaj tako bogati samostan, je pod laško vlado tako obubožal, da si uboge nune ne morejo kupiti niti olja za salato. Nune imajo le po jedno obleko. Kadar je treba to oprati ali zakrpati, imajo

vse skupaj le še jedno samo obleko. Za cel samostan, ki šteje 37 oseb, dovolila je vlada 1 gl. 40 kr. na dan. „Le Bog ve“, pravi prior Chamard, koliko so te benediktinke prestale v zadnjih 40. letih. Morebiti se dobi v Avstriji kaj plemenitih src, ki bi ho-tele jim pomoči.

Po Italiji se govori o novem umetniku v godbi, ki je cerkvi isto, kar je bil Mascagni gledališču. To je Don Lorenzo Perozzo, kapelnik v Benedkah, poznat po mnogih mašah, koje je zložil. Ravno kar je zložil dva oratorija: Gospodovo spremenjenje in obujenje Lazarjevo.

Ker je generalni opat reda Olivetancev, Don Camillo Soriolo že dalj časa bolan, pridali so mu generalnega vikarja Don Marijo Benedetti-ja iz samostana Stellimignano. Ta red, ki je bil včasih tako cvetoč, je prav dosti trpel v revoluciji. Za prepira med Pijem VI. in Ferdinandom I. so morali v kraljestvu Neapelja zapustiti najlepše samostane. Ista usoda jih je doletela v vojvodini Toskanski. Francoska revolucija je razrušila vse. Vendar se je Olivetancem posrečilo, da so se ohranili v malem številu in si nekoliko opomogli. Kardinal Schiaffino, ki je bil sam nekdaj v tem redu, si je zanj mnogo prizadejal in je res dosegel lepih uspehov. Sedaj je le še nekaj samostanov v Italiji in štirje v Franciji. Olivetanci so odrastek reda benediktincev in nosijo belo obleko.

V Krefeldu se je izvrstno obnesel katoliški shod; niti shod v Kolinu ga ne prekaša. Glavna zasluga gre pripravljalnemu odboru, ki je z neumorno požrtvovalnostjo skrbel za pripraven prostor, vsestranska povabila, slavnostne govornike, prisrčen pozdrav in sprejem došlih gostov in za dobra stanovanja ter pogostitev. Posebno hvalevredno je, da je odbor prizval več tisoč delavcev in jim skrbel za govornike, ki so z lahko umljivimi in poljudnimi govori vzbujali občo pozornost. Predsedoval je komaj 31 let stari plemenitnik Karl baron Freyberg-Eisenberg; podpredsednikom so volili dr. Stephan-a.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec kimovec (september) 1898

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Delavci.

b) Posebni nameni:

9.) **Sv. Peter Klavor.** Blagoslov in apostolske delavne moči za afriške misijone. Družba sv. Petra Klaverja. Dušne pastirske zadeve.

10.) **Sv. Nikola Tolentinski.** Začetek šolskega leta. Važne učiteljske službe. Moč k spolnovanju dobrih sklepov.

11.) **Sl. Ime Marijine.** Katoliško gibanje na Dunaju. Narodnostni mir na Avstrijskem. Društvene zadeve.

12.) **Sv. Guido.** Görresova in Leonova družba. Krščanske mladeniške zveze. Vstrajnost v poklicu.

13.) **Sv. Netburga.** Posli. Obiskovanje popoldanske službe božje. Ohranjenje kmečkega stanu.

14.) **Pevljanje sv. Križa.** Da bi se uklonile države postavi Kristusovi. Nujno potrebne cerkvene stavbe. Mnogi, ki so preveč nagle jeze.

15.) **Sv. Katarina Geneveška.** Pospeševalci molitvenega apostoljstva. Zjedinjenje ločenih cerkva z rimsko cerkvijo.

M o l i t e v,

(ktero naj bi molili udje molitvenega apostoljstva.)

Gospod Jezus Kristus! V edinosti s tistim Božjim namenom, s katerim si Ti, sam Bog, Gospoda povečal nekdaj na zemlji s Svojim presv. Srcem, in Ga še sedaj neprenehoma v najsv. Zakramentu po vsem svetu do konca časov povečuješ, in du posnemam presv. Serce preblazene, vselej brezmadežne Device Marije, Ti darujem danes in vsak hip današnjega dneva vse svoje namene in misli, vsa svoja čutila in želje, vsa svoja dela in besede. (100 dnij odpustka enkrat na dan. Leon XIII 1885.)

Zlasti Ti jih darujem za duhovne vaje, kakor tudi za vse v tem mesecu in zlasti današnji dan udom molitvenega apostoljstva priporočene zadeve.

O sladko Serce mojega Jezusa, stori, da Te vedno bolj ljubim! Amen. (Vsakikrat 300 dnij odpustka; enkrat v mesecu, če se moli vsak dan, popolni odpustek. Pij IX. 26. listop. 1876.)

Sladko serce Marijino, bodi moje rešenje! (300 dnij odpustka vsakikrat. Pij IX. 1852.)

O sveti Jožef, predpoda in varh častilcev presv. Serca Jezusovega, prosi za nas! (100 dnij odpustka enkrat na dan. Leon XIII. 1892.)

Sveti nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, bl. Petef Kanizij, prosite za nas!

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dešele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neka oseba prosi Marijo, sv. Jožefa in sv. Antona, da bi ji sprosili pomoč v njeni tiski.

Zahvale:

Najprisrčnejša zahvala Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu za uslišano prešnjo. Obljubila sem to v »Zg. Danici« naznaniti in to obljubo danes z vesejem spolnim.

D. K.

* * *

Bila sem v veliki zadregi zaradi neke služkinje, ki je bila sprejeta skozi moje priporočilo v službo. Ker si nisem znala drugače pomagati, opravljala sem devetdnevno v čast sv. Jožefu z namenom, darovati 1 krono za kruhe sv. Antona. Še predno sem končala pobožnost, se je že vse na bolje obrnilo. Sedaj je že čez 6 mesecev in gospodinja kakor služkinja sta ena z drugo zadovoljni. S tem spolnujem svojo obljubo. Prisrčna bodi zahvala sv. Jožefu.

B. R.

* * *

Zahvaljujem se tem potom preč. Devici Mariji in sv. Jožefu za njih priprošnjo pri Bogu. Obrnila sem se namreč do sv. Device in sv. Jožefa s prošnjo, naj bi Boga prosila, da bi mojo prošnjo uslišal, kar se je tudi zgodilo. M. B.

Listek za raznoterosti.

Na Dobrovi bode v nedeljo 11. t. m. daroval sv. mašo prevzvišeni knezoškof dr. Jeglič.

Spremembe v redu oo. kapucinov. V Gorico: P. Gotfrid Novak iz Reke. V Celje: P. Herman Langeršek iz Irdninga. V Wolfsberg: P. Anaklet Waltl kot gvardijan iz Lipnice; P. Zeus kot vikar iz Šlanberga; P. Maurus Rozman iz Celovca. V Lipnico: P. Leo Črček postane vikar; P. Kerubin Koller iz Wolfsberga; P. Henrik Putrih iz Gorice; P. Viljem Ebenberger iz Celovca. Sv. Križ: P. Hilarij Perpar postane gvardijan; P. Selazij Kobal kot vikar iz Celovca; P. Hijacint Salamun iz Irdninga; P. Vilibald Kapler iz Gorice. V Murav: P. Alfons Vakselj iz Križa kot gvardijan; P. Gabrijel Bajec iz Lipnice kot vikar; P. Mansvet Zöhrer iz Knittelfelda. V Celovec: P. Otokar Cejan iz Wolfsberga kot vikar; P. Evgen Merše iz Celja. V Hartberg: P. Janez Ažbe iz Gradca kot gvardijan; P. Ciril Goričan iz sv. Križa. V Knittelfeld: P. Štefan Bachmajer kot vikar iz Hartberga; P. Efrem Majcen iz Hartberga; P. Max Zaplata iz Švanberga. V Loko: P. Donat Zupančič postane gvardijan. V Švanberg: P. Albert Möselberger iz Hartberga kot gvardijan; P. Kajetan Dvoršak iz Murava kot vikar; P. Hubert Madlener iz Lipnice. V Irdning: P. Alojzij Asslaber iz Gradca; P. Gothard Burčar iz Wolfsberga. V Gradec: P. Angelus Sattler iz Švanberga kot superior; P. Remigij Přikryl iz Knittelfelda.

V lavantinski škofiji so se vršile duhovne vaje za duhovnike od 29. avgusta do 2. septembra. Vodil jih je č. g. Avg. Rössler. — Družba vednega češčenja sv. R. Telesa je otvorila dne 2. septembra razstavo cerkvenih oblačil za ubožne cerkve. O delovanju družbe je poročal prof. dr. Alojzij Cigoj; govorili so tudi mil. g. knezoškof. — Razpisana je župnija Št. Jakob v Rožu do 4. oktobra.

Stolnim kanonikom goriškim je imenovan preč. g. Frančišek Sedej, dosedaj dvorni kapelan in vodja v višjem bogoslovnem učilišču sv. Avgušтина na Dunaju.

Zaderski škof Rajčević je bil te dni gost premil. kneza in nadškofa goriškega.

Papeži. Naše stoletje šteje med vsemi krščanskimi stoletji, razven jednega, najmanj papežev, ker doslej jih ni bilo več kakor sedem. Prvo stoletje jih je imelo 5. Največ jih je štel deset stoletje, namreč 23 papežev in 2 protipapeža. Sedmo in deveto stoletje sta imela po 20 cerkvenih vladarjev. Jednajsto je štel 18 papežev in 5 protipapežev, dvanajsto 16 papežev in 6 protipapežev. V drugih stoletjih jih je bilo povprečno med 15 in 8. Vseh protipapežev je bilo 32; po reformaciji ni bile nobenega protipapeža več. Po narodnosti je bilo 14 grških papežev, 8 sirskih, 2 afriška, 2 dalmatinska, 15 francoskih, 6 nemških, 5 španskih, 2 savojska, 1 angleški, 1 portugalski, 1 holandski in 195 italijanskih. Dalj nego 20 let je vladalo samo 10 papežev (ako vštujemo tudi Le-

ona XIII.), in izmed teh desetih so trije vladali v tem stoletju. V našem stoletju tudi ni preteklo nikoli dolgo časa, da ne bi bilo nobenega papeža, dočim se je v prejšnjih časih večkrat pripetilo, da po več mesecev niso zvolili družega papeža. Šest papežev je postalo starejših kakor 84 let. Papež Leon XIII. je star 88 let. Najdalje je živel Gregor IX., ki je bil zvoljen za papeža v 86. letu in je živel celih 100 let. Najdalje je vladal Pij IX., od leta 1846 do 1878. Benedikt XIII. je vladal 30 let, ker je pa bil protipapež, se on ne upošteva. V tem stoletju je vladal Pij VII. od l. 1800 do 1823, Leon XII. je nosil papeško čast in breme 6 let, Pij VIII. le 18 mesecev, dočim je dila glavo Gregorja XVI., prednika papeža Pija IX., tujara dolgih 15 let.

Prostor v nebesih za jeden tolar na prodaj. Bogat zasebnik Albert je bil velik dobrotnik siromakom in tudi v cerkvene namene je mnogo daroval. Toda, četudi katoličan, je vendar rad zasramoval resnice svoje svete vere in njene oznanovalce. Nekega dne ga poprosi neki unanji redovni brat malega prispevka za zidanje samostanske cerkve. Albert mu je dal obilen dar. Ganjen ga zahvaljuje brat z besedami: „Naj bi Vam poplačal Bog z dobrim prostorom v nebesih!“ Smeja se odgovori Albert: „Jaz držim z Voltairom, ki je hotel prodati svoj prostor v nebesih za jeden tolar!“ — „Molil bom za Vas“, je rekel brat prestrašen in odšel. Nekaj tednov pozneje si je izbral Albert majhno mesto v krasni legi, da ostane tam dalj časa, in vsak dan je prirejal male izlete v lepo okolico. Nekoč ga je pri takem izletu zasačila v gozdu nevihta. Dolgo je lil dež kakor iz škafe. Albert je zgubil pravo pot ter blodil truden po gozdu in našel ni nobenega izhoda iz gozda. Goreče je molil in obljubil, da hoče svoje življenje popboljšati. Poleg drugih storjenih grehov se je spomnil tudi pregrešnih besedij, s katerimi se je izrazil napram redovnemu bratu. Obljubil je, da hoče dati dotični samostanski cerkvi, ali ako ne bi mogel zvedeti za njo, kaki drugi potrebni cerkvi sto goldinarjev, če ga nebeški oče reši iz tega strašnega položaja. Prošla je noč, jelo se je svetiti. Od daleč je zadonel zvonček, kmalu je začul korake. Glasno kliče Albert na pomoč. Neki redovni brat prihiti in ga vodi v bližnji samostan, kjer so Alberta gostoljubno sprejeli. Čez nekoliko dnij si Albert opomore od oslabelosti, katero si je nakopal blodeč po gozdu. Ozdravel je, a ne samo telesno temveč tudi duševno — prejel je sv. zakramente. Predno je odšel, zahvalil se je v obednici zbranim duhovnikom in bratom in rekel: „Pred kakimi sedmimi tedni me je prosil neki brat iz Vašega reda prispevka za cerkev svojega samostana. Za dar, kojega sem mu dal, mi je voščil dobrega prostora v nebesih. Zaničljivo sem odgovoril, da je moje mesto v nebesih za jeden tolar na prodaj. Prestrašeni brat je obljubil, da hoče zame moliti ter je odšel.“ „Tisti brat sem bil jaz,“ je odgovoril siv redovnik, „takrat sem nabiral za samostan v P. Pred štirinajstimi dnevi sem bil premeščen v ta samostan.“ „Bog je uslišal Vašo pobožno molitev,“ odgovori Albert, „ko sem zablodil v gozdu in nisem mogel najti izhoda, sem obljubil, da svoje življenje popboljšam in z božjo pomočjo bom temu sklepu tudi zvest ostal. Vas pa, častiti brat, prosim pohlevno odpuščanja za pohujšljive besede, katere sem Vam govoril. Samostanski cerkvi v P. pa hočem vsled obljube poslati 100 gld.

Resno mu reče častitljivi gvardijan: „Vaš večni prostor v nebesih Vam je bil za jeden tolar na prodaj, za podaljšanje svetnega življenja ste pa obljubili 100 gld., v sreči ste sramotili Gospoda, v nesreči ste ga zopet iskali, in Bog je hotel, da ste ga našli, ker Oče nebeški noče smrti grešnikov, temveč, da se spokori in živi“.

Ušla je iz cistercijskega samostana v Waldsassen-u na Spodnjem Bavarskem neka nuna. Z grda so jo spravili nazaj, kjer je sedaj pod najstrožjim nadzorstvom. Nuna je hči iz grofovske hiše, mlada, zala in neizmerno bogata. Srce je vleklo nesrečno nuno iz samostana, a denar je preslepil višje, da so jo zadrževali in ji skušali zapreti pot do sreče. — Tako piše liberalno časopisje in kriči, naj politiška oblast oslobodi „nesrečno žrtev preživelega naziranja sveta“ iz „ječe“ ter upriha zraven po katoliških sploh, a zlasti še po samostanih. Lovrenc, hišni spovednik v samostanu je pojasnil to grozno zgodbo, ki je nekoliko drugačna, kakor stoji zgoraj. Sestra Avgušтина — prej grofinja Reigersbach — je stara 48 let in je že 30 let v samostanu. Od nekdaj je že bolj bolehná in nervozna; tudi je že večkrat poskusila, kakor v tem slučaju, a je sprevidela in vse zopet popravila. 19. julija, pravi spovednik Lovrenc, ji je kri močno silila v glavo in pri tem napadu svoje bolezní je res skrivoma zapustila klavzuro in se podala v lekarnarjevo stanovanje, ki se drži skupaj s samostanskim poslopjem. Da bi jo bil kedo mučil, da je bil lekarnar za biriča, jo štiri ure v lekarni pridržal in jo potem siloma spravil zopet v samostan, to je iznajdba liberalne stranke in spovednik Lovrenc pravi, da je popolnoma zlagano. Lekarnar je šel res v samostan, da je javil, na kar je poslala prednica služabnico, da privede sestro nazaj. A sestra ji je dejala: „Z vami ne grem!“ vendar čez tričetrt ure se je prostovoljno povrnila iz lekarnarjeve hiše nazaj v samostan, ne da bi se je bil kedo le z roko dotaknil. „Sedaj je zopet v samostanu“, pravi spovednik Lovrenc, „spravljena z Bogom in cerkvi“. Kar se tiče „neizmerne premoženja“ grofinje Reigersbach, je dobila pri vstopu v samostan 10.000 bavarskih goldinarjev dote, katerih pa ni dobil samostan, ampak nek dobrodelen ustav v Regensburgu, ki mora vsakoletne obresti dajati samostanu. Po smrti grofinjine matere dobil je omenjeni ustav še nadaljnjih 34.000 gld. pod istimi pogoji, le nekaterim sorodnikom pokojnice je bilo treba izplačati vsako leto določeno vsoto. Liberalni širokoustniki so se zopet enkrat dobro opekli.

Lep vzgled. Polkovnik nekega francoskega polka je vodil vojaše po dokončanih vajah nazaj v mesto, kar zapazi, da se nekaj v travi leskeče, ukaže da mu pobere — bil je rožni venec. Takoj zapove, da se vojaši ustavijo, in vpraša glasno, rožni venec kvišku držeč: „Kdor je zgubil svoj rožni venec, naj stopi naprej ter si ga tu vzemi!“ Globoka tišina, nobenega odgovora; ponovi svoje vprašanje, zopet vse molči. Tedaj pa seže vrli častnik v svoj žep in reče, kakor bi govoril sam za-se, vendar tako, da ga je vsakdo lahko slišal: „Pa menda nisem zgubil jaz svojega rožneda venca“, in potegne iz žepa svoj rožni venec, da ga je videlo vse vojaštvo, „hvala Bogu! ne, moj je tukaj. Poslednjikrat torej vprašam in pozivljem dotičnika, čegar je rožni venec, da naj stopi sem. Sedaj stopi mlad vojak iz vrste in vzame, osramočen

po pobožnem in velikodušnem vedenju svojega vrlega polkovnika svojo lastnino nazaj.

Avdijenca in dvorna služba. Dva prijatelja, Ivan in Anton, se srečata na neki dunajski ulici, in Ivan Antona vpraša: „Kam pa Anton tako hitro, in tako praznično oblečen?“ Anton: „Danes imam avdijenco in dvorno službo“. Ivan: „Kako? Kaj? Avdijenco in dvorno službo? Ali si pri pameti? Saj vendar ni nikogar od najvišjega dvora sedaj na Dunaju, in če bi tudi kdo bil, kako bi prišel ti do tega, sosed Anton, da bi imel dvorno službo?“ Anton: „Rečem ti, najvišji gospod je z vsem svojim dvorom doma in deli avdijence. Tu v žepu imam cel šop prošenj, katere mu bom vse predložil. Le čudi se! Jaz dobim avdijenco, kadar in kolikorkrat hočem, in tudi seboj smem priversti, kogar hočem.“ Ivan: „Ali sanjaš ti ali pa jaz.“ Anton: „No, bomo videli. Pojdi z menoj! Prepričaj se boš o resničnosti mojih besed“, šla sta po dolgi cesti; v bližini neke cerkve Anton obstane, in reče: „Glej, Ivan, tu je dvorni grad kralja vseh kraljev, Gospoda vojnih trum, kateri se je ponižal, da prebiva v podobi kruha med nami. Sredi nevidnih duhov, angeljev in svetnikov stoluje On na našem oltarju. Najvišji Gospod deli tu vsak čas avdijence. Stoji na svojem prestolu in kliče vsem: „Pridite k meni, ki ste trudni in obteženi, jaz vas bom poživil! Kličite me v potrebi na pomoč jaz vas bodem rešil! Prosite, prejeli bode; trkajte, odprlo se vam bode; iščite, našli bode!“ Glej, sosed, (pokaže mu molitvenik) tukaj imam cel šop prošenj, zahval, udanostnih adres, tudi prošnje za pomiloščenje, celo množico pozdravov na kraljevo Mater, kakor tudi na dvorne gospode in gospe, prošnje za njih priporočilo. Vse te bom zdaj predložil. Toda, Ivan, ti si se tako zamislil! Ali bi morda hotel z menoj? Privesti smem seboj kogar in kolikor jih hočem. Čim več, tem ljubše je to najvišjemu Gospodu“. Ivan (resno): „Za tako avdijenco nisem sedaj dostojno oblečen, tudi še ne pripravljen.“ Anton: „O, lo ne delaj si skrbij! Ta Gospod ne gleda na obleko; On gleda samo na srce. Poglej tam ubogo vdovo in tukaj berača! Vse sprejema jednako ljubeznivo in dobrotljivo“. Ni minulo pol ure, pa je stopil Ivan s svojo ženo praznično oblečen v cerkev; šla sta k avdijenci ter opravljala dvorno službo pri nebeškem kralju.

Rotšildovo premoženje. Leta 1876 so imeli Rotšildi premoženja 5000 milijonov frankov. Iz obrestij tega premoženja bi se lahko živelo 580.000 ljudi. Ko bi se to premoženje podvojilo le vsakih 15 let — dozda se jim je množilo hitreje — zneslo bi leta 1890 že 10.000 milijonov in danes nad 15.000 milijonov frankov, iz katerega bi lahko živelo 1.600.000 ljudi, tedaj vsi Slovenci in še nekaj Hrvatov po vrhu. Ako bi se premoženje samo v tej meri množilo naprej, znašalo bi leta 1965 že 300.000 milijonov frankov, iz katerega bi lahko živelo 37.120.000 ljudi, t. j. skoraj vsi prebivalci Avstro-Ogerske. Ker pa Rotšildi znajo svoje kapitalije še bolj obrestonosno nalagati, množi se jim premoženje še vedno hitreje.

Dobrotni darovi.

Za kruhe sv. Antona: K. S. 2 gld. in 50 kr.

Za soló in kapelo solskih sester v Tomaju: G. Sch., trgovec V Trstu železno držalo pri stopnicah in na mostu vrednosti 100 gld. Preč. župnik M. Preželj 5 gld., N. N. po č. g. Vaselli 5 gld.